

Het inruilen van christelijke feestdagen voor islamitische leidt tot een gesegregeerde samenleving zonder gedeelde waarden

Posted on 4 april 2026 by Benno de Jongh

Er gaan steeds meer stemmen op om van het Suikerfeest of Offerfeest een vrije dag of zelfs een nationale feestdag te maken. Dat zou dan ten koste moeten gaan van bijvoorbeeld Tweede Paasdag of Tweede Kerstdag. Niet alleen orthodoxe islamieten doen dergelijke oproepen, je hoort het ook steeds vaker uit christelijke of seculiere hoek. Deze uitverkoop van onze traditionele feestdagen is bij uitstek een voorbeeld van zelfislamisering.

In steeds meer cao's, bij voorbeeld voor ziekenhuizen, ABN Amro, IKEA en ProRail, staat de mogelijkheid om christelijke feestdagen te ruilen voor een religieuze feestdag naar keuze. Bij andere organisaties kunnen werknemers onder het mom van 'diversiteitsverlof' of 'diversiteitsdag' een vrije dag opnemen.

Christelijke feestdagen onder druk

Vooral scholen in de grote steden sluiten steeds vaker de deuren tijdens het Suikerfeest. Scholenkoepel Zaam bijvoorbeeld heeft besloten dit jaar alle 23 middelbare scholen in vooral Amsterdam en Zaandam dicht te houden tijdens het Suikerfeest. Onder scholieren in Nederland is de islam de populairste religie. Van de jongeren tussen de 15 en 18 jaar is 15 procent moslim, blijkt uit cijfers van het CBS.

Dat de christelijke feestdagen onder druk staan zie je ook in de naamgeving. Zo is de Kerstborrel – als die al wordt gehouden – steeds vaker omgedoopt tot 'eindejaarsborrel'. De Kerstvakantie wordt 'eindejaarsvakantie'. In het jaarrooster van Hogeschool Utrecht werden Kerst en Pasen vervangen door de term 'nationale feestdag'. Na kritiek besloot het bestuur van de hogeschool de naam terug te veranderen in Kerst en Pasen.

Ook zijn er steeds meer publieke figuren die een pleidooi houden voor het inruilen van christelijke feestdagen voor islamitische feestdagen. Beau van Erven Dorens is de laatste in een rijtje van BN'ers dat deugdzaam wil overkomen door opzichtig de eigen Nederlandse cultuur te verpatsen. De presentator stelde voor Tweede Kerstdag of Tweede Paasdag in te ruilen voor het Suikerfeest. In Amsterdamse en Hilversumse kringen krijgt hij hiervoor ongetwijfeld de handen op elkaar en gaat hij door voor 'ruimdenkend' en 'vrijgevig'. De rest van Nederland zapt maar weer eens weg.

'Inclusiviteit' wordt vaak als reden gegeven voor een dergelijk pleidooi. Wat eigenlijk wordt bedoeld: moslims zouden weleens aanstoot kunnen nemen aan christelijke feestdagen. Maar het gekke is, zelfs het gedram van veel islamieten reikte tot voor kort niet zover dat zij een actief pleidooi hielden voor het vervangen van eeuwenoude, lokale feestdagen. We zien hier dus het zoveelste voorbeeld van fanatieke progressievelingen, die hun eigen cultuur te grabbel gooien. Zelfislamisering in optima forma.

Steeds weer de roep om nieuwe privileges

Toch klinkt ook onder orthodoxe moslims de roep om extra privileges op islamitische feestdagen steeds luider. Geef de islamist een vinger en hij pakt je hele hand. Het is al te voorspelbaar: na de aangepaste cao komen de vrije dagen,

daarna de roep om de nationale feestdag, vervolgens extra vrije dagen tijdens de ramadan en dan komen de andere islamitische feestdagen aan de beurt. Dan zijn we nog niet klaar, want daarna komen de aanvullende eisen. In Rotterdam bijvoorbeeld hield DENK al meermalen een pleidooi voor gratis parkeren op islamitische feestdagen, want dat is immers ook gratis op Eerste Paasdag, Eerste Pinksterdag en Eerste Kerstdag.

Of het nou gebeurt onder het mom van gelijkheid, anti-discriminatie, gelijkheid van godsdienst of demografische ontwikkelingen, islamisten zullen altijd redenen vinden om de overheid te bewegen tot het vrijgeven van nieuwe privileges. De vraag is wel, ook vanuit praktisch oogpunt: waarom moet er eigenlijk iets worden veranderd? Werknemers kunnen toch al een vrije dag kunnen opnemen? Dat werkt toch prima?

Weg met onze cultuur

De meeste zogenoemde christelijke feestdagen zijn een voortzetting van oeroude seizoensfeesten, waarbij de Zonnewende of de Lente werden begroet. Het christendom, zo'n 1300 jaar actief in onze streken, nam die dagen over en gaf er een christelijke draai aan. In een normale wereld zou je zeggen: deze dagen zijn dusdanig verankerd in de cultuur, daar blijven we met onze poten vanaf.

Maar dat is buiten islamisten, deugende politici, weg met ons-fetisjisten en de linkse kerk gerekend, die er juist genoegen in scheppen de pijlers van de cultuur af te breken. Het ligt in het verlengde van het marginaliseren van het Sinterklaasfeest. Uit angst om voor racist te worden uitgemaakt of uit schuldgevoel, boog het establishment diep voor een klein clubje gesubsidieerde Black Lives Matter-activisten. Het weggeven van Pinksteren en Pasen om in het gevlei te komen bij de orthodoxe islam is een logische volgende stap.

Ooit was het idee dat succesvolle integratie werd bevorderd door gedeelde waarden. Het was slechts een kwestie van tijd tot islamieten de gelijkheid van man en vrouw, de vrijheid van andersgeaarden en de vrijheid van meningsuiting zouden omarmen. Het is opvallend hoe gemakkelijk met name het linkse progressieve deel der natie, christelijk of niet, afstand doet van deze doelen. Universele waarden werden westerse waarden en die werden gedegradeerd tot lokale waarden, tot er amper meer sprake was van het beschermen van deze westerse waarden.

Hoewel de feestdagen een symbolischer functie vervullen, past het weggeven hiervan ook in dit rijtje. Buigen voor de islam is verworden tot veruit de belangrijkste deugd voor een groot deel van het establishment. Alles moet wijken om deze politieke ideologie alle ruimte te geven. Nee, moslims dwingen om samen met de rest van Nederland Kerst te vieren moet je niet willen. Maar het verpatsen van de eigen feestdagen, en het bijkans heilige ontzag voor de ramadan, is het andere uiterste.

Alle religieuze remmen los

Nergens was de obsessie met islamitische feestdagen zo duidelijk te zien als tijdens de ramadan de laatste twee jaar. Gezagdragers als politieagenten vieren geen enkel ander feest zo gepassioneerd, daarin gestimuleerd door een politietop die meer bezig lijkt met diversiteitsdoelen en 'contact maken in de wijk' dan met handhaving en het uitoefenen van neutraal gezag.

De enige restrictie die minister David van Weel van Justitie het corps tijdens iftars oplegde, was dat agenten in uniform niet meer mochten voorgaan in het gebed. En dus zagen we dit jaar eindeloos veel voorbeelden van iftars met een sterk religieus karakter waarin men zich keurig hield aan die ene restrictie, maar verder alle religieuze remmen losgingen.

De neutraliteit van een van de belangrijkste organisaties van het land is overduidelijk allang geen prioriteit meer. Geen probleem, volgens de minister, die er op geen enkel moment blijk van geeft de gevaren in te zien van een steeds islamitischer politiecorps. In het laatste Kamerdebat over de wildgroei aan iftars achtte de minister de neutraliteit van het uniform nog steeds ondergeschikt aan een vaag begrip als 'gedragscode lifestyle-neutraliteit' die welhaast lijkt verzonnen als smoes om niet aan de oude vertrouwde neutraliteit te hoeven voldoen. Op de vraag waarom de politie zo nodig zelf iftars moet organiseren, mompelde de minister iets over verbinding. Hij noemde het voorbeeld van het politiecorps in Utrecht dat nergens zou worden uitgenodigd en dan maar zelf een iftar organiseerde. Dat terwijl het politiecorps op uitnodiging aanwezig was bij de iftar van de ambassade van Marokko, zoals uit foto's blijkt.

Na alle privileges die de islam krijgt van deze minister, valt de minimale manier waarop hij omgaat met de religie die het meest te maken heeft met dreigingen extra op. Terwijl steeds meer Joden zich onveilig voelen, deed Van Weel er een

zuinig tweetje uit: 'Als minister van Eredienst wens ik iedereen die Pesach viert een betekenisvol feest.'

Beloning voor moord

Zijn onvermogen om in de oprukkende islam ook maar het geringste gevaar te zien voor de Nederlandse samenleving, past in een decennialange traditie van politici die de Nederlandse cultuur maar al te graag in de uitverkoop doen. Zo deed Karien van Gennip, staatssecretaris van Economische Zaken voor het CDA, in januari 2005 een oproep om in de collectieve arbeidsovereenkomsten vast te leggen dat niet-christelijke gelovigen het recht hebben om twee dagen per jaar betaald vrijaf te nemen op hun religieuze feestdagen.

'Het jaar 2004 eindigde niet alleen in verwarring, maar leidde ook tot vijandigheid tussen bevolkingsgroepen', schreef ze enigszins pathetisch. Ze zag in die 'verwarring' een extra motivering voor haar initiatief. Ten slotte stelt Van Gennip een twintig jaar oude uitspraak van de Hoge Raad over deze materie ter discussie, omdat daarop 'in onze multiculturele samenleving wel wat af te dingen' zou zijn.

De aanleiding voor haar oproep is blijkbaar de moord op Theo van Gogh in 2004 en de nasleep ervan. Onder het mom van de 'multiculturele samenleving' beloont Van Gennip de moordenaar van Van Gogh, Mohammed Bouyeri, met extra privileges voor de ideologie van waaruit de moord is gepleegd. Het is de Job Cohen-achtige reflex om een groep orthodoxe moslims ogenblikkelijk tot slachtoffer te maken. Natuurlijk kun je niet iedereen binnen een bepaalde groep verantwoordelijk houden voor de daad van een enkeling. Probleem is dat het wel gebeurt uit naam van de godsdienst, dat het afstand nemen van de daad minimaal is en dat het nooit blijft bij die enkeling.

In 1996 hield toenmalig minister van Binnenlandse Zaken Hans Dijkstal een pleidooi voor het vrijgeven van niet-christelijke werknemers op hun religieuze feestdagen In 2000 pleitten de Nederlandse moslimorganisaties er gezamenlijk voor het Offerfeest tot nationale feestdag te verklaren. Premier Wim Kok zag meteen 'de redelijkheid van het verzoek', maar brandde zijn vingers er verder niet aan.

En natuurlijk hield ook Ahmed Marcouch, gesteund door Job Cohen, een pleidooi voor het vieren van islamitische feestdagen op openbare scholen in zijn stadsdeel Amsterdam-Slotervaart.

Vrijbrief voor islamisten

Het is duidelijk: de bestuurlijke wens om eeuwenoude feestdagen te verpatsen, is niet van vandaag of gisteren. Al in 1995 had de Raad van Kerken plannen om geen twee, maar zelfs drie Nederlandse feestdagen – Tweede Paasdag, Tweede Pinksterdag en Tweede Kerstdag – in te ruilen voor islamitische feestdagen. De christelijke vakcentrale CNV stelde in 2006 voor om één christelijke feestdag weg te geven. Ook de Remonstrantse Broederschap kwam in 2017 met het initiatief om Tweede Pinksterdag in te ruilen voor het islamitische Suikerfeest.

Het inruilen van de christelijke feestdagen voor islamitische zal de segregatie verder doen toenemen. Groepen trekken zich terug in hun eigen omgeving terwijl gedeelde, nationale waarden steeds meer op de achtergrond raken. Bovenal is het een vrijbrief voor islamisten om steeds meer privileges te eisen. Daarmee zullen ze pas stoppen als Pasen en Pinksteren op één dag vallen.

Wynia's Week *brengt broodnodige, onafhankelijke berichtgeving: drie keer per week,* ***156 keer per jaar****, met artikelen en columns, video's en podcasts. Onze donateurs maken dat mogelijk. Doet u (weer) mee? Hartelijk dank!*